

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 20 • Perjantaina 10. lokakuuta 2008

59. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Tulossa kirja Vilho Lankisesta kurkijokelais-alastarolais-loimaalaisesta yrittäjästä ja teollisuusmiehestä

Vilho Lankinen oli mies, joka kynti syvän vaon Loimaan seudun teollisuuden kehittämissen peltosaralle. Nyt on hänen elämäntyöstään valmistumassa kirja, jonka on kirjoittanut Eino Vepsä. Lähetin Einnolle kysymyksiä kirjan synnystä ja taustoista, joihin hän vastaili seuraavanlaisesti.

Kuka Vilho Lankinen oli?

Vilho Lankinen syntyi Kurkijoella Marianvaaran kylässä vuonna 1932 ja päätyi evakkomatkallaan mutkien kautta Alastarolle Hintsalan kylään. Hän ihastui siellä perin juurin voimallisesti paikallisen seppämestarin tyttären Auneen, ja he avioituivat jo 18-vuotiaana.

Kuinka Vilhosta tuli teollisuusmies?

Kansakoulun käytyään - ja senkin sodan johdosta katkonaisesti - Vilho kulkeutui evakkotiensä päätepiesteseen, jossa idearikas nuori alkoi suunnitella, mitä tekisi aikuisena. Isällä oli saha, jolla miehet kävivät rakennustarvikkeita sahailmassa, sillä tuolloin oli kaikilla evakoilla kiire saada edes jonkinlainen oma koti ja päästä pois vieraan orren alta.

Tavattuana nuoren sepäntyttären Onkijoen sillalla ja avioituttuaan tämän kanssa Vilhon ajatukset alkoivat pyöriä oman yrityksen perustamisessa. Kun vaimon isä oli jo sairas mies, vuokrasi hän pajansa vävyilleen ja opetti nuoren miehen silloin myös hitsaamaan. Tämä olikin Vilhon saama ainoa koulutus tulevaan ammattiin. Eli yhden miehen pajasta ja hitsaustaitoisena se alkoi.

Miten siitä päästiin eteenpäin?

Kuten jo mainitsin, pyöri nuoren aloittelevan sepän päässä suurempia ideoita. Hän ei tyytynyt pelkästään korjailemaan pajalle tuotuja rikkiäisiä työkaluja, vaan kehittäi autokomppaniassa ollessaan ajatuksen pakoputkien ja äänenvaimentimien teosta. Siitä pomppasi sarjatuotanto vauhtiin. Samalla Lankisen Konepaja palkkasi uutta työvoimaa.

Kun tilat kävivät pieneksi, rakennettiin uutta, ja sitä rakentamista ja laajentamista kesti lähes koko Vilhon johtajuuden ajan. Kun Hintsalassa tuli tonttiongelmia, perusti Lankinen uuden firman, Vilakoneen Loimaan kaupunkiin. Tuolloin tuotanto oli jo monipuolista ja töissä pitkälti toistasataa henkeä.

Vilhon pitkäaikainen ja aina vain paheneva sairaus

Vilakone sai taiteilija Markku Sihvosen tekemän patsaan 1. palkintona konepajojen siisteyskilpailussa. Markku Sihvonen on kurkijokelaisjuurinen loimaalainen.

pakotti hänet luopumaan hyvin menestyvistä konepajoistaan. Ostajana oli Kalevi Koivisto. Kaupat tehtiin vuoden viimeisenä päivänä 1985. Vähiin olivat käyneet myös Vilhon elinpäivät, sillä hän kuoli jo seuraavan kesäkuun alussa.

Mitä kirja pitää sisälleen?

Tämän Ooli Oy:n kustan-

taman, noin 300-sivuisen teoksen lehdillä kerrotaan paja-, konepaja- ja muista asioista peräti neljän sukupolven ajalta alkaen Vihtori Lehtisestä päätyen päähenkilön Vilho Lankisen kautta hänen lapsiinsa ja tyttärensä poikaan, joka johtaa nyt Matti Lankisen perustamaa menestyvää moottoripyöräfirmää Loimaalla.

Kirjaa varten olen haas-

Kurkijoen pojat edelleen valtuustoon

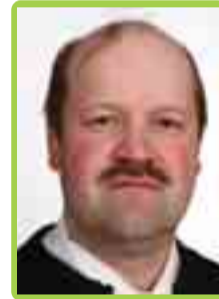
Ristolainen Matti 105

Savolainen Raimo 110

Peruspalvelut säilytettävä

koko uuden Loimaan alueella
- Haja-asutusalueiden jätevesiratkaisuja hoidettava entistä aktiivisemmin ja tuettava riittävästi

Ahokas Pekka 66

Haavisto Taina 69

Sukujuuret Kurkijoella - elämä Loimaalla!

Muistaha siekii äänestä!

atellut kymmeniä pajoilla työskennelleitä henkilöitä ja heidän muistelunsa elävöittävät kirjaa monesti erittäin mukavasti ja jopa hauskaasti. Runsa kuvitus kertoo myös konsernin työ- ja vapaa-ajoista, arjesta, juhlista, epäonnistuneista kokeiluista, mutta myös hyvistä ja merkittävistä saavutuksista suomalaisen teollisuuden

alalla.

Kirjassa ei ole unohdettu myöskään Kurkijoen matkaa ja tunnelmia siellä. Kirja on kunnianosoitus myös niille naisille ja miehille, jotka ovat tehneet kaiken tämän mahdolliseksi. Kirja ilmestyy jo ennen isänpäivää.

Raija Hjelm

Samuli Antti Evert äitinsä Essi Horttanaisen sylissä. Vasemmalla Essin vanhemmat Marjatta ja Antti Eklund. Oikealla Jussi Horttanainen ja Samulin isovelji Eemeli Horttanainen. Samulin ristiäisistä kerrottiin jo Kurkijokelaisen edellisessä numerossa.

Muistoja

Venho viime rannalle lipuu
ennemmin tai myöhemmin.
Tyhjä, outo tunne, ilta joutuu,
päivä mennyt ei palaa.
Suru hiljaa kaikkoo.
Muistot sieluun varjaina jää.

Anna

Tässä lehdessä mm.

Petter Varjus 1926-2008	3
Sukututkija Harri Kekki	4-5
Lankinen liikuttaa maata	5
Kalaturkien matkassa	6
Nostalgiamatka Elisenvaaraan	8

Loppuvuonna Kurkijokelainen ilmestyy
24.10., 7.11., 21.11., 5.12. ja 19.12.

10.10.2008

Malattia tarvitaan

Yritän olla tässä kirjoituksessani luomatta paniikkimielialaa teihin, hyvät lukijani. Mediassa ei kuulemma saa näyttää hermostumistaan – ainakaan, mitä tulee talouteen. Jos lehdissä tai televisiossa oikein ”herkutellaan” talousahdinkoon joutuneilla pankeilla ja ihmisillä, luodaan huomaamatta lukijoihin tai katsojiin tappiomielialaa.

Valtiovarainministerimme ja pääministerimme rauhoittelevat suomalaisten mieliä: meillä ei ole syytä huoleen. Talletussuojan määrääkin nostettiin vain, etteivät ruotsalaispankit olisi hyötynneet edustaan. Mutta toisaalta, niinhän meitä rauhoiteltiin 1990-luvun alussakin. Kukaan ei kuulemma silloin olisi osannut arvata, että taloutemme painuisi niin suureen lamaan, kuin mitä sitten tapahtui. Vai annettiin meidän vain uskoa, ettei pelkoa ollut olemassakaan?

Viime vuosikymmenen laman aikainen pääministerimme, Nokian tuleva pomo, Sitran yliasiamies Esko Aho loihe muutama päivä sitten lausumaan, että Suomi on tällä kertaa paremmin varautunut kaikkeen tulevaan. Ja onhan meillä toki paremmat lähtökohdat mihin vain, eihän valtio esimerkiksi ole lähellekään niin velkaantunut kuin surullisen kuuluisalla 1990-luvulla. Meidän kuuluu kuluttaa,

”Rauhassa pureskeltu leivänkannikka on parempi kuin levottoman mielen vallassa syöty juhla-ateria.”
Aisopos

ja helppoa se nykyään onkin, sillä monien perustarvikkeiden hinnat ovat nousseet. Hyvin huomaa, että peruskulutukseen saa uppoamaan selvästi enemmän rahaa kuin esimerkiksi viime vuonna. Palkka ei ole noussut, mutta bensa ja ruoan ostamiseen joutuu käyttämään entistä enemmän euroja. Varovaisuus on viisautta, sanotaan vanhassa sananparressakin, eikä se mielestäni ole ollenkaan huono idea tämänhetkisessä tilanteessa.

Koska omassa taloudessani yritän pistää suun säkkiä myöden, nautin, kun pääsin tällä viikolla punavalkoisen varustamon vieraaksi. Lehdistön edustajia oli kutsuttu katsastamaan jo tutuksi käynyttä risteilyalustaa ja sille tehdyn ilmeenkirkastusremontin tuloksia. Oli mukava tutustua uusiin ihmisiin, nautti aurin-
gonpaisteesta säkenöivän meren loisteesta sekä herkullisista laivan antimista. Arkea jaksaa paremmin, kun välillä pääsee hemmoteltavaksi. Viime viikolla matkasin pääkaupunkiseudulle, jonne kokoontuivat karjalaiset säätiön vuosittaiseen seminaariinsa. Talouden haasteet nousivat yhdeksi tärkeimmistä teemoista. Hyviä ideoita otetaan aina mielihyvin vastaan. Kiitos järjestäjille.

Raija Hjelm

Kunnallisvaalit sunnuntaina 26.10.2008

Ennakkoäänestys kotimaassa 15.-21.10.
ja ulkomailla 15.-18.10.

Kokouksia

Loimaan Seudun Karjalaseura ry:n SYYSKOKOUS

pidetään torstaina 30.10.2008 klo 18 Loimaan Seudun
Osuuspankin kokoustiloissa, Väinämöisenkatu 6, Loimaa.
Esillä sääntöjen määräämät asiat.

Tervetuloa Hallitus

Hiitolan Pitäjäläiset ry:n sääntömääräinen syyskokous

pidetään tiistaina 4.11.2008 klo 18 Porissa, Tuomarinkatu
2. Käsitellään sääntöjen 10. §:n määräämät asiat.
Kokouksen jälkeen ilta jatkuu tarinailtana.

Tervetuloa. Hallitus

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Liisa Koistinen, Lauri Laukkanen,
Tapio Niikkari, Jaakko Taittonen ja Leena Virtanen

Toimitus: Päätoimittaja Raija Hjelm
ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimena: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalko 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 35 euroa
6 kk..... 20 euroa
3 kk..... 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Muistettavaa

Elisenvaaran Martat kok. ti 14.10.
klo 16 Riiva Hyvösellä, Kustaantie
16. Huom. aika!

Hiitola-Kurkijoki Sukututkijat kok.
to 16.10. klo 18 Karjalatalon Wärtsilä-
salissa, Käpyläänkatu 1, Helsinki.
Tutkimusta ja neuvontaa. Saapua
voi jo klo 15 alkaen. Tervetulleita
ovat kaikki pitäjien sukujen tut-
kimisesta kiinnostuneet. Seur. ta-
paamiset to 13.11. ja to 11.12. Lisät.
Harri Kekiltä, puh. 050-304 1324 tai
hkekki@gmail.com.

Pääsky ry:n puolpäivä su 26.10.
klo 13 Karjalatalon yläsalissa. Ilm.
Riitalle puh. 040-544 7582.

Tampereen seudun kurkijokelai-
set. Marjatta Auvinen on kutsunut
meidät pitämään syyskokoukset
ke 29.10. klo 14 Himminnaapurin
juttutupaan, Uotintie 2, Lempäälä.
Luvassa on kahvit ja pientä suomalais-
ta. Näytän seinälle kuvia Kurkijoen
eri kylistä, jos kiinnostusta on. Tapio,
puh. 050-330 1806.

Pitäjäsesittelyssä Viipurin saaristo
ja Viipurin maalaiskunta to 6.11. klo
18-20 Karjalatalon juhlasalissa, Kä-
pyläänkatu 1, Helsinki.

Luovutettu Karjala –seminaari
la 8.11. klo 10-16.45 Turun suo-
menkielissä työväenopistossa,
Kaskenkatu 5. Tarkemmin edellisen
lehden sivulla 7.

Karjalan Liiton liittovaltuuston kokous
la 8.11. klo 10 ja kaikille jäsenille
avoin järjestöseminaari ”Karjalai-
sen järjestötoiminnan viestintä”
klo 13.30 Karjalatalon juhlasalissa,
Käpyläänkatu 1, Helsinki.

Karjalaiset kirjamarckinat la 22.11.
klo 11-16 Karjalatalossa Helsingis-
sä.

NIMIPÄIVÄT

- pe 10.10. Aleksis,
Aleksis,
Aleksis
Kiven päivä,
suomalaisen
kirjallisuuden
päivä
- la 11.10. Otso, Ohto
- su 12.10. Aarre, Aarto,
Uskon-
puhdistuksen
muistopäivä
- ma 13.10. Taina, Tanja,
Taija
- ti 14.10. Elsa, Else, Elsi
- ke 15.10. Helvi, Heta
- to 16.10. Sirkka, Sirkku
- pe 17.10. Saana, Saini
- la 18.10. Satu, Säde
- su 19.10. Uljas
- ma 20.10. Kasper,
Kauno
- ti 21.10. Ursula
- ke 22.10. Anja, Anita,
Anniina, Anitta
- to 23.10. Severi

Kaipuu saa näkyä

PALVELEMME

Ma - Pe 9 - 17
La 9 - 13

LOIMAA KIVI

KIVICENTER

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 261

Hartaus sunnuntaiksi 12.10.

Uskonpuhdistuksen
muistopäivä

Joonan merkki

”Yksin uskosta, yksin armosta, Kristuksen ansion tähden” on uskonpuhdistuksen johtava pelastuksen periaate. Se on Raamattun opetusten tiivistelmä, selkeä ja yksinkertainen. Kuitenkin tämän periaatteen omaksuminen on osoittautunut vaikeaksi.

Fariseukset ja saddukeukset halusivat panna Jeesuksen koe-
tukselle ja pyysivät häntä näyttämään merkin taivaasta. He vaat-
tivat merkkiä, vaikka Jeesus oli parantanut joukoittain sairaita
ja ruokkinut tuhansia ihmisiä muutamalla leivällä ja kalalla.
Jeesus vastasi näihin vaatimuksiin: ”Tämä paha ja uskon suku-
polvi vaatii merkkiä, mutta ainoa merkki, joka sille annetaan, on
Joonan merkki.” (Matt. 16:1-4)

Profeetta Joon pakeni Jumalan antamaa tehtävää saamata
parannusta Ninivessä. Niskoitteleva Joon ajautui matkalla me-
rihätään ja oli hukkumaisillaan, kun suuri kala nielaisi hänet.
Kala oksensi hänet kolmen päivän ja yön jälkeen kuivalle maal-
le. Koetelmusten jälkeen Joon taipui Jumalan tahtoon. Kansa
kuninkaasta alkaen katui syntejään, teki parannuksen ja kääntyi
pois pahoilta teiltään.

Profeetta Joon oli merkki ”pahalle ja uskottomalle sukupol-
velle” monella tapaa.

Kuoleman kidasta pelastunut Joon on merkki pelastuksesta,
jonka Jumala lahjoittaa uskovelleen – pelkästään armosta. Joon
ei totisesti ollut millään teoillaan ansainnut pelastusta. Pään-
vastoin hän niskuroi viimeiseen asti ennen kuin suostui Jumalan
tahtoon. Usko sai kuitenkin lopulta hänessä voiton.

Kun Joon saarnasi parannusta Ninivessä, hän oli Jumalan
merkki, joka kuului ja näkyi. Hän oli merkki taivaasta julistaes-
saan: ”Enää neljäkymmentä päivää, sitten Ninive hävitetään.”
(Joon 3:4) Armo kävi tuomion edellä. Neljäkymmentä päivää
oli armon aikaa, aikaa tehdä parannus, aikaa käydä Jumalan
tuomiolle tässä ajassa, aika ottaa vastaan Jumalan armahdus ja
syntien anteeksiantamus.

Heprealaiskirjeen mukaan ”usko on sen näkemistä, mitä ei
nähdä” (11:1). Usko näkee. Epäusko ei näe, sillä se on sokea. Fa-
riseukset vaativat merkkiä taivaasta, kun he epäuskossaan eivät
nähtäneet, että heidän keskellään jo oli kaikkein näkyvin Jumalan
merkki taivaasta, ihmiseksi tullut Jumalan Poika. Epäusko näkee
vain sen mikä on inhimillistä. Usko näkee sen, mikä on Jumaläs-
ta.

Usko uskoo täydellisen merkin perusteella, joka on Herra
Jeesus Kristus itse. Usko uskoo Kristuksen ylönousemukseen kol-
mantena päivänä ja kaikkien uskossa Kristukseen poisnukkuneit-
ten ylönousemukseen viimeisenä päivänä.

Keijo Nissilä

Kirjoittaja on teologian tohtori ja Oulun
hiippakuntadekaani emeritus.

Haapasen Hautausseura

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Minkä soittimen taitajana Martti Pokela tunnettiin?
2. Minä vuonna kansalaisoikeustaistelija Martin Luther King murhattiin?
3. Mikä on jokihelmisimpukan lyhempi, kaksitavuisen nimi?
4. Minkä suuren uskonnon pyhää paastokautta nimitetään ramadaniksi?
5. Missä kaupungissa on Toppilan satama?
6. Mikä on maailman toiseksi väkirikkein valtio?
7. Mistä maanosasta maissi on kotoisin?
8. Kenen kanssa amerikkalainen näyttelijä Jane Wyman oli naimisissa 1940-luvulla?
9. Missä sijaitsee Isohaaran vesivoimalaitos?
10. Kuka muusikko loi Viktor Kalborrekin hahmon?

Sukututkija Harri Kekki

Kuluneena kesänä Kurkijoki-juhlilla oli ”puuhahuone”, jossa ihmiset näyttivät viihtyvän pitkään. Siellä Tapio Nikkari näytti non-stopina Kurkijoen kuvia, ja huoneen perällä istui kaksi innostunutta karjalaispoikaa, Veikko Repo ja Harri Kekki kannettavat tietokoneet ja tulostimet mukanaan jakaen juhlaikseksi tietoa sukututkimuksesta ja karjalaisista juurista sekä samalla vastaanottaen uutta tietoa taltioitavaksi. Lisäksi lauantai-iltapäivällä paikalla kävi Pentti Kilpiö Turusta.

Veikko Jyväskylästä ja Harri Kangasalta olivat paikalla molemmat päivät kokonaan. Hädin tuskin he ennättivät syömässä käydä. Takaseinällä komeili molempien sukupuut, ja ne todella havaitsivat, mihin kaikkiin sukuihin ko. ihminen kuuluu. Sukupuissa näki myös selvästi, miten suvut nivoutuivat toisiinsa moneen kertaan vuosisatojen saatossa.

Hiitola-juhlillakin Porissa Harri oli mukana ”läppärinsä” kanssa ja taisi olla kaikkein suosituin henkilö siellä. Ympärillä parveili kiinnostuneita koko ajan. Ihmiset, jotka eivät tienneet olleensa mitään sukua keskenään huolimatta samasta sukunimestä, saivat oitis tietää olevansa ainakin neljänsiä tai viidensii serkkuja ja usean suvun kautta!

Harri Kekki on syntynyt 9.6.1944 Vpl. Pyhäjärven Konnitsan Viilikylässä pari viikkoa etuajassa, koska äiti pelästyi aamulla kotikylän taivaalla lentäneitä Neuvostoliiton pommikoneläivueitä. Vpl. Pyhäjärvi -lehden aikanaan tekemän kyselytutkimuksen mukaan Harri on kolmanneksi viimeinen Vpl. Pyhäjärvellä syntynyt suomalainen.

Se osa perheestä, johon kuuluivat äiti ja lapset Hilka 18, Raili 17, Rainer 14, Aarno 11, Hannu 9, Paula 6, Irja 2 vuotta ja Harri 10 päivää, lähti evakkoon 19.6. Pohjanmaalle, ensin junalla Alavuden asemalle ja sieltä Töysään. Perhe lähti onnekseen päivää ennen Elisenvaaran pommituksia. Seuraavana päivänä perhe olisi ollut Elisenvaaran asemalla pommitusten aikaan. Isä ja kaksi vanhinta siskoa olivat karjanajossa ja tulivat Pyhäjärveltä jalkaisin jonnekin lähelle Anttolaa.

Kun suvuista kiinnostuneita ollaan, niin Harrin tiedot tulevat kuin apteekin hyllyltä. Kekki-suku on lähöisin Hiitolan Tiurulasta 1600-luvulta, tullut Hiitolaan ruptuurisodan jälkeen, luultavasti Jääsken Antrean suunnasta, siellä on Kekkinimeen viittaavia paikkoja mm. Kekinsaari, Kekinniemi, Kekinsuo, jotka mainitaan jo 1500-1600-luvuilla. Mistä lie muuttanut se ensimmäinen Juho Kekki, joka tuli kahden poikansa kanssa Hiitolaan. Näiden poikien jälkeläisiä on tiedossa suoraan alenevassa polvessa noin 9 000 nimeä.

Isänäidin eli Puputtien suku on Räisälän Myllypellosta. Suku on ollut siellä ainakin 1600-luvun alkupuolelta lähtien. Äidinisä Juho Nikolai Niilonpoika Sulander oli syntynyt Tyrvällä Loorun tilalla, jossa Juhon vanhemmat olivat Turun Akatemian vuokra-tilojen omistajia. Talo oli aiemmin ollut sotilasvirka-tila. Juho

toimi mm. laivapuseppänä Koivistolla ja puuseppänä Räisälän hovissa. Sukua on selvitetty 1770-luvulle ja Lappi Tl:ään asti. Siitä ei ole tietoa taaksepäin, koska Lappi Tl:n kirkko on palanut ja kaikki asiakirjat tuhoutuneet palossa 1700-luvulla.

Juho ja hänen veljensä Sakari jäivät orvoiksi, ja huutolaisuuden jälkeen Juho lähti maailmalle 16-vuotiaana ja ajautui Karjalaan. Sakarin kohtalo on jäänyt epäselväksi, hän on ottanut muuttokirjan Kaartin pataljoonaan, mutta etsinnöistä huolimatta hänestä ei ole löytynyt tietoja. Äidinäiti Katrina Heikintytär o.s. Kopra on syntynyt Räisälän Pudoriassa. Suku on peräisin 1500-luvun alusta Antrean/Kirvun Sairalan kylästä.

Harrin omat vanhemmat olivat Pekka Pekanpoika

Kekki Räisälästä ja Anna Vilhelmiina Juhontytär o.s. Sulander Vpl. Pyhäjärveltä. Viime vuosikymmenen aikana Harri on kiertänyt Vpl. Pyhäjärvi-, Hiitola- ja Kurkijoki-juhlilla tietokoneensa kanssa, samoin sukututkimuspäivillä eri puolilla maata, missä vain sukututkimustapahtumia on ollut.

Sukututkimuksesta kiehtovan harrastuksen tekee löytämisen ilo. Jos vuosia on yrittänyt selvittää jotakin puuttuvaa lenkkiä, ja kun se vihdoin jonakin kauniina päivänä löytyy, niin silloin kokee suuren tyydytyksen tunteen. Vanha käsitys sukututkijasta yksin kammi-ossaan sukuja tutkimassa on muuttunut. Hyvänä esimerkkinä ovat sukututkijapiirit, kuten Hiitola-Kurkijoki ja Suvannon seu-

dun sukututkijat. Kaikkiaan Harri kertoo harrastaneensa sukututkimusta runsaat parikymmentä vuotta.

Mauri Rastaa perustamaan Hiitola-Kurkijoki sukututkijapiiriin Harrin toivat nämä hiitolaiset Kekki-suvun juuret. Hän on ajanut uskollisesti kerran kuukaudessa pian kymmenen vuoden ajan Kangasalta Helsinkiin tapaamisiin, ollut ensimmäisenä paikalla ja jäänyt vielä viimeiseksi paikalle keskustelemaan sukututkimuksesta ja jakamaan tietoa. Harri on nyt vetovuoressa Hiitola-Kurkijoki Sukututkijoiissa, joka kokoontuu talvikaudella kerran kuukaudessa Karjalatalolla Helsingissä. Suvannon seudun sukututkijat kokoontuvat hieman harvemmin, niissäkin tapaamisissa Harri on ollut jonkin verran mukana.

Yhteistyö on sukututkimuksenkin saralla voimaa, ja mikä tärkeintä, näissä sukututkijatapaamisissa tapaa vanhoja ystäviä ja tutustuu uusiin mielenkiintoisiin henkilöihin, joista useista tulee myös ystäviä! Sukuseura- ja sukututkimustyö jatkavat kasvuaan; tekninen välineistö kuten tietokoneet, sukututkimusohjelmat ja tallennusmahdollisuudet auttavat työssä. Ihmisten halu kuulua johonkin joukkoon ja tietää olevansa jostakin lähtöisin on sukututkimuksen ja -seurojen menestymisen takana.

Harri ja puoliso Marja-Liisa ovat olleet aviossa 46 vuotta, lapsia on neljä, kaksi tytärtä ja kaksi poikaa, lastenlapsia on kertynyt viisi, joista kaksi on adoptoitu Intiasta. Lastenlapset ovat iältään 16-, 13-, 6-, 3- ja 2,5-vuotiaita. Lapset, vanhempaa poikaa lukuun ottamatta, joka asuu perheeseen Tampereella, ovat hakeutuneet töiden tai perheen takia melko kauas kotia, Helsinkiin, Lontooseen ja Lahteen.

Karjalassa Harri kertoo

käyneensä kaikkiaan neljästi, syntymäpäitjässään Pyhäjärvellä kolme kertaa ja kerran isänsä Kekki-suvun kotiseudulla Hiitolassa. Ensimmäinen käynti Pyhäjärvellä oli mielinpainuva kokemus, lähes 20 linja-auton ja lukuisten henkilöautojen ja pikkubussien mukana lähes 800 pyhäjärveläisen matkatessa Pyhäjärvi-juhlille entisen kotikirkon kirkkoaholle.

Hiitola-Kurkijoki matkan aikana tuli tutuksi niin hiitolaiset ihmiset kuin Hiitolan vaihtelevat ja kauniit maisematkin. Vaikka matkan aikana sattui jokunen sadepäivä ja poutapäivät olivat täynnä pölyäviä ja kuoppaisia huonoja teitä, matkasta jäi vain hyviä kokemuksia.

Vaikka Harrilla on harrastuksena sukututkimus, joka on erittäin merkittä-

vässä roolissa, jää aikaa myös äidinäidin suvun, Kirvun Koprien sukuseuratoimintaan. Kirja ”Sotilaita ja Talonpoikia, Kirvun Koprat” on pääosin sukutietojen osalta Harrin kokonaisuus, mutta kirjan muotoon saattaminen teksteineen on useamman henkilön yhteistyönä syntynyt. Näin jälkikäteen ajatellen Harri kertoo, että hän tekisi kirjassa monta asiaa toisin: käyttäisi enemmän aikaa ja tekisi perusteellisempaa tutkimusta. Mutta jokainen tehty kirja on kuitenkin hyvä hakuteos ja ponnahduslauta jatkotutkimukselle ja mahdollisesti tehtävälle täydennysosalle.

Sukututkija - kunnallispoliitikko

Sukukirja on melkein kaikkien sukuseurojen haaveena

Vpl. Pyhäjärvellä juuri ja juuri syntymään ehtinyt Harri Kekki vierellään sukupuunsa, joka alkaa Mikko Kekistä (v. 1665). Kuva Juhani Tiainen.

Harri Kekki on menettänyt sydämensä sukututkimukselle. Kuva Juhani Tiainen.

Liisa Koistinen on toinen Hiitola-Kurkijoki Sukututkijoiden vetäjistä. Hän on myös lehtemme toimitusneuvoston jäsenen ja tämän artikkelin kirjoittaja. Kuva Juhani Tiainen.

Maa liikkuu, kun Tapio Lankinen työskentelee

Lankisen Tapion firma on erikoistunut kaikenlaiseen maankuoren kaivuhommiin. Töitä on riittänyt niin, että hänellä on nykyisin peräti seitsemän kaivuria ja kaksi kuorma-autoa, joilla sitten työn tuloksia siirretään paikasta toiseen.

Tapion suku on lähtöisin Kurkijoelta, jossa he elivät Alhon kylässä. Tapion äiti Elsa o.s. Lukka on syntynyt haapavaaralaisia, siitä Alhon naapurista ja Marttisa oli Alhosta, jossa heillä oli maatila. Mutta Tapion syntymätodistuksessa ei lue Kurkijokea, koska hän on syntynyt Ilmajoella vuonna 1945, jolloin edellisenä syksynä oli jouduttu jättämään kodit ja kotiseudut puna-armeijan ryöstösaaliiksi.

Kysymykseen, oletko käynyt Kurkijoella, sain kieltävän vastauksen. ”Ei ole tullut käytyä”, naurahtaa Tapio ja jatkaa: ”Mutta kyllä vissiin täytyy lähteä käymään siellä: meidän muut pojat ovat siellä jo käyneet.”

Tapio kertoi siirtyneensä jo nuorena miehenä maanviljelystä maanrakennuksen pariin. Kun veljekset olivat yhdessä pohtineet tulevaisuuden suunnitelmiaan, oli esille tullut ajatus, että ostettaisiin kaivuri, koska maanviljely ei tarjonnut kaikille riittävää toimeentuloa. Tapio kertoi alusta alkaen hoidelleensa kaivuriasiat, sillä toiset veljet eivät ole olleet siinä mukana. ”Vain

Jorma-veli on muutamana viimeisenä vuonna ollut tässä mukana lapiohommissa”, mainitsee Tapio.

Tapion neljästä lapsesta vanhin poika Jarno on isänsä apuna firman hommissa, ja hänestä onkin kasvamassa yritykselle uusi vetäjä. Vierasta työvoimaa on yksi vakinainen kaivurikuski, ja kiireaikoina on jouduttu palkkaamaan lisää apua, jos sellaista on ollut saatavissa.

Kaivuhommat alkoivat jo v. 1964

Tapion koneilla on kaivettu paljon tilaustöitä ja tietysti vähän myös omia hommia. ”Kyllä tiedän, mitä kaivaminen on”, hän toteaa. ”Töitä on ollut tarjolla mukavasti. Ainoastaan 1990-luvulla oli vähän hiljaisempaa. Silloin oli se yleinen notkahdus rakentamisessa ja kaikessa muussakin aina pankkeja myöten”, kertoo Lankinen.

Töitä Tapiolle tarjoavat kunnat ja yksityiset sekä eri liikelaitokset. Loimaan Kaukolämpö Oy on ollut jo lähes kolme vuosikymmentä hänelle töitä antamassa, ja aina vain vedetään uusia lämpöjohtoja niin paljon, kuin vain kerkiää tehdä. Kaukolämpö on hyvä asia. ”Ei tarvitse joka taloon rakentaa omaa lämpökeskusta ja saa polttaa kaikki risut ja kannot, ja siten on kyseessä kotimainen uusiutuva ener-

Tapio Lankinen työjuhlassaan. Kuva Eino Vepsä.

gia”, tähdentää Tapio.

Konekantaan Tapio Lankisella on ”riittävästi”, sillä koneista on aina muutama reservissä. ”Onhan varalla, jos joku kone sattuu pettämään kesken työn”, virkkää Tapio. Talviaikaan ei ole kaivuhommiakaan, sillä jäätynyt maata on vaikea kaivaa. Siksi Tapio Lankinen on jo muutaman vuoden ajan tehnyt talvella rakennuksia myös myyntiä varten. ”Se on sitä firabelihommaa”, hän naurahtaa. Eikä hänellä ole

vapaa-ajanongelmiakaan, koska työ ja harrastus ovat hänellä sama asia.

”Kun yrittäjäksi rupeaa, täytyy tehdä itselleen selväksi, että vapaat ja lomat on jo pidetty”, kertoi Tapio toimistaan yrittäjänä. ”Kurkijoella käyntiin kyllä täytyy varata aikaa. Kun tässä ikää tulee lisää, niin täytyy vähän hellittää.”

Eino Vepsä

ja sen tekeminen on kunnioitettava saavutus. Pienellä panoksella Harri oli mukana Vpl. Pyhäjärven Konnitsan kyläkirja 2:n toimituskunnassa. Molempia kirjoja on vielä saatavissa, Konnitsan kyläkirjaa tosin hyvin rajoitetusti, sillä painos on lähes loppuunmyyty. Koska Harri on vaatimaton karjalainen, hän ei kaiken tämän jälkeenkään kutsuisi itseään varsinaisesti sukututkijaksi, vaan mieluummin sukutietojen keräilijäksi.

Myös muiden sukujen sukuseuratoimintaan on houkutteltu mukaan, mutta Harri on vähän toppuutellut, koska hän on kiinnostunut myös yhteiskunnallisesta toiminnasta ja on tällä hetkellä ehdokkaana Kangasalla syksyn kunnallisvaaleissa sitoutumattomien ryhmässä. Sitoutumattomuus kunnallispolitiikassa on Harrin mielestä henkilökohtaisesti vahvempaa sitoutumista päätöksiin kuin poliittisissa puolueissa. Sitoutumaton ei voi vetäytyä puolueen päätösten taakse, vaan joutuu vastaamaan vahvemmin itse päätöksistään. Kunnallis- kuten valtiollistakin politiikkaa Harri on seurannut aktiivisesti ja äskettäin eläkkeelle jäätyään hän katsoo voivansa ehkä antaa oman panoksensa yhteisten asioiden hoitamiseen.

Harri Kekki painottaa, että evakkosukupolvet kuten muutkin sotien jälkeen maata rakentaneet ovat tehneet suuren ja arvokkaan työn nykyisen hyvinvoinnin saavuttamiseksi. Tämän päivän ihmiset, jotka valittavat vaikeuksiaan, eivät useinkaan voi edes kuvitella, millaisissa olosuhteissa maamme rakennettiin. Kaikilla mittareilla mitattuna suomalaiset voivat paremmin kuin edelliset sukupolvet.

Liisa Koistinen

Viikon kuva Kurkijoelta

Laatokalta verkolla pyydystettyä kalansaalista ihailivat Veikko Koho ja majapaikan isännän poika Mihail juniori. Kuva Repo-Studiot.

Mieluisa lahja

Kurkijoki-isännänviiri

80 € + postitus
Pituus 4 m, yläosan
leveys 45 cm.

Kurkijokelainen
Koulukuja 7, LOIMAA
puh. (02) 762 2551
ja 050-521 3336

Kalakurkien matkassa

26.-28.9.2008

”Mikä teidät saa joka vuosi tulemaan tänne Jumalan seljän taakse?” kysyi tohmanjärveläinen sairaanhoitaja muutama vuosi sitten, kun hän tuli toista kertaa ambulanssin mukana noutamaan sairastunutta Kurkijoelta. Kyllähän sen kaikki tietävät, miksi Kurkijoelle aina uudestaan ollaan menossa: entisen kotiseudun kaipuu sinne vetää.

Alkukommentin jälkeen voimmekin muistella syksyistä kalamatkaamme Kurkijoelle. Kiinnostus matkaa kohtaan tuntuu olevan suuri, koska matka tuli täyteen ennätysajassa, ilman ilmoittelua, eikä peruutuksiakaan tullut. Kalakurkia on juuri sopiva määrä lähtemään matkalle, joten ulkopuolisia harvoin mahtuu mukaan.

Matka alkoi isommilla murheilla, mitä nyt auton vaihto heti alkumatkasta vähän myöhästytti alkuun lähtöä. Ensimmäiset matkalaiset tulivat kyytiin jo Pääkkösen talleilta, seuraavaksi vähän suurempi ryhmä kalastajamestareita Mukkelsin pysäkiltä Mellilästä. Hirvikoskelta nousivat autoon Savoijan isännät vaimoineen, ja siitä nousi myös Soskuan mylläri, kuplettilaulaja Jaakko-Antti.

Puistokadulla odotettiin malttamattomana valtavan tavararöykkiön seassa ja ehdittiin jo kyselläkin, liekö auto eksynyt reitiltä heti alkumatkassa. Saapuihan se auto, vaikkakin puoli tuntia myöhässä. Autoon lastattiin sitten matkan ”nautinnolliset” tavarat, joita päähösääjällä ja Sainilla oli Focus täynnä.

Kaikki eivät varmaan uskokaan, kuinka paljon matkalle tarvitaan tavaraa mukaan. On grilli, kahvinkeittovälineet kaikkine työtarpeineen, tavaroita niin, että autokin kallistui. Mahtuivat mukaan vielä Ahokkaan Teuvonki laitamat ”eväät”. Myös tästä tuli kyytiin mestareita, niin vanhoja kuin uusiakin.

Hyvin olivat Puistokadun

asujat ja vieraat selvinneet, sillä aloittelimme jo edellisenä iltana Lätsälässä saunomisella, josta johtuen taisivat yöunet jäädä vähän lyhyiksi. Olivat tainneet talon emäntä ja haapamäkeläinen sopia jo Kurkijoen kalastuspaikastakin, koska Nykis voitti yllättäin lauantaina koko kilpailun.

Tutustuimme myös kuljetajaamme Jokkeen, joka oli ensimmäistä kertaa meitä Kalakurkia kускаamassa. Hän osoittautui erinomaiseksi safööriksi, kelpaa kyllä meille toistekin mukaan. Asemalta otettiin vielä muutama lähtijä kyytiin, ja niin päästiin nauttimaan matkustamisen riemusta. Viljavaraston jäätyä taakse, kokoontui korttiporukka ja aloitti kaksitoistatuntisen rahojen siirtelyn toiselta toiselle, jokaisen jäädessä vähän voitolle.

Helsingistä Kiasman pysäkiltä otettiin vielä helsinkiläiset ja keskisuomalaiset kyytiin. Näin oli koko ryhmä koossa, ja voitiin lähteä kohti rajaa.

Pullakahvit maistuivat

Alkusuunnitelman mukaan meidän piti mennä Värtsilän kautta, vähän parempaa tietä myöden, mutta menimme kuitenkin Vaalimaan kautta. Tiet olivat yhtä huonossa kunnossa kuin kesälläkin, jos ei sitten huonommassakin.

Rajamuodollisuudet sujuivat hyvin. Ei milloinkaan aikaisemmin olla ohitettu molempia tulleja niin nopeasti kuin nyt. Viipuri ohitettiin ohikulkutietä pitkän joutuisasti. Tuota pikaa olikin edessä Muolaan punkerilinja. Siellä pysähdyttiin juomaan Kalakurkien tarjoamat pullakahvit. Kyllä ne maistuivatkin (ammattitoiset keittäjät varmaan), jäi automarkettien myyntikin niukanlaiseksi. Asiaan taisi vaikuttaa Viipurin Veikoista ostetut matkaeväät.

Punkkerit taas kerran

tutkittuamme ja kahvit juutuamme jatkoimme matkaa tosi kamalassa kunnossa olevaa tietä pitkin Kiviniemeä ja Käkisalmea kohti. Kiviniemen jälkeen oli tie vähän paremmassa kunnossa, mutta Käkisalmen jälkeen alkoi kuoppien kiertelemisen. Ohitimme Hiitolan ja Kurkijoelle käännyttäessä alkoi kyntöpellon tapainen loppumatkan tieosuus. Loppulta olimme perillä.

Kilpailumat suosisivat

Majoittuminen Lopottiin Mihailin taloihin sujui kätevästi. Vihdoinkin Kurkijoelle on saatu kunnan majoitustilat, vuodepaikkoja kolmisenkymmentä yhteensä. Illallinen oli meitä odottamassa, samoin lämmän sauna. Kaikki varmaan suunnittelivat jo seuraavan päivän kilpailua.

Koko päivän oli ollut poutaa, mutta tuona perjantai-iltana jostakin nousi musta pilvi taivaalle, ja vettä tuli pienen hetken kuin saavista kaataen. Rauhoittelin porukkaa: ”Meillä on aina olleet hyvät ilmat kilpailuisa, eikä tämäkään kerta tee poikkeusta.” Niinpä sitten lauantaiamu valkeni kirkkaana, tosin vähän koleana. Jokirannan ruohotkin olivat huurteessa.

Sitten julkistettiin kalastuspaikat: Raholanjoki ja Kurkijoki sekä osin Heinjoki. Kun vielä kilpailun säännöistä kerrottiin sen verran, että kilpailuaika oli klo 9-13 ja kyseessä oli rannalta onginta –kilpailu sekä korostettiin rehellisyyttä kilpailuun, kaikki kilpailijat alkoivat hajaantua pitkin rantoja, ja hurja kisa alkoi.

Eräs tarina kuvaa hyvin kilpailun kulkua: Veijalaisen Lauri istui Kurkijoen haarassa ongella, jolloin paikallinen Sergei tuli kysymään suu virneessä: ”Onkos tämä hyväkin kalajoki?”

Entisen Kurki-hotellin rannassa eli Kurkijoella ongella ovat oikealta Raimo ja Kaarina Sikiö Mellilästä, Rauno ja Mikko Piiparinen Loimaalta ja Raija Laaksonen Porista. Kukahan se yksi onkija lieneekään? Kuva Repo-Studiot.

”Hemmetin hyvä”, vastasi Lauri ja jatkoi: ”Ei yksikään kala ole vielä halunnut tulla sieltä pois.”

Siellä sitä kahlattiin kahden metrin kaislikossa, liukasteltiin kirkkokalliolla ja etsittiin V-asennosta turvaa liukkautta vastaan. Syötiin välillä eväitäkin ja otettiin aurinkoa kallon kupeessa.

Kalakurjillakin alkaa tuo kalastus olla jo oikeata välineurheilua. Eräskin satsasi hankkimalla Honkkarista uudet kumisaappaat, toinen taas osti oikein kilpaonkilaiteen ja saatuaan sillä kalan lähti pehkoista etsimään putelia. Silloin toinen kala tuli nykimään, muttei odottanut onkijaa, vaan lähti madon saatuaan matkoihinsa.

Vanhanaikainen pajunoksakin kelpaa onkivavaksi. Sen saa paikan päältä ja on edullinen. Yksi kilpailija taas osti oikein kunnan onkivavan tätä matkaa varten, mutta unohti sen Turun rautatieasemalle lähtökoumeessaan.

Selityksiä ja tarinoita

Neljän tunnin uurastuksen jälkeen väsynyt joukko käveli Amparmäkeen punnitukseen. Kuusi onnellista oli saanut kalan tai kaloja, niin kuin tuloksista selviää. On vain todettava, ettei ”vaakanainen” rasittunut tehtävässään. Mitä erilaisimpia tarinoita ja totuuksia kuuli nyt kerrotta-

van. Eero kertoi nähneensä kalan Raholan- ja Heinjokien yhtymäkohdassa. Veikko istui Raholanjoen sillalla onkimassa ja huomasi lopuksi, ettei hänen ongessaan ollut koukkuakaan.

Ville kulki pitkin kaislikkoa. Miestä ei näkynyt missään, vain vavan viuhunta paljasti olinpaikan, eikä hän olisi osannut sieltä pois, ellei kirkon muistomerkki olisi näkynyt ja ohjannut häntä rantaan. Raija lähti niin innoissaan onkipaikalta punnitukseen, että unohti onkensa rannalle ja huomasi vasta, kun Ville kyseli, missä onki on.

Sitten olivatkin vuorossa makkaranpaisto ja pullakahvit. Sen hoitivat Lauri, Martti ja Terttu, ja niin oli kilpailutoimitus saatu päätökseen.

Kotiseutumatkajaajat kiirehtivät jo omille tahoilleen, Martat Elisenvaaraan paikallisten ”Marttojen” vieraiksi. Osa lähti Lopottia katselemaan ja ostoksia tekemään. Siinä Kurkijoen sillan yli kävellessämme huomasi kalan polskahtavan vedessä. Silloin mieleeni tuli eräs ”eväsjuutu” äiti- ja poikahauista, jotka uiskentelivät kohti Laatokkaa. Yhtäkkiä poikahauki havaitsi uistimen ja oli säännätä sen perään saalis mielessä. Silloin äitihauki karjaisi: ”Elä meä sen perään. Se on se sama Rapalan huonomainen tyttö, jonka perrään issäis läks’ viime vuonna eikä sitä uo sen koommin näkynnä.”

Palkintoja ja onnitelua

Illalla saunomisen ja ruokailun jälkeen oli se tavanomainen lähtöillanvietto. Tärkein ohjelma oli kuitenkin kilpailun tulosten julkaiseminen ja palkintojen jako. Sen verran kalaa tuli, että kiertopalkinnot ja puolet pokaaleistakin löysi omistajansa.

Niin, ja Kalakurjetkin vanhenevat. Aiemmin tänä kesänä 60 vuotta täyttäneille Jormalle ja Raunolle luovutettiin Kalakurkien viirit onnitelujen kera. Loppuilta olikin sitten kuin ohjelmallinen iltama, mihin sisältyi pääasiallisesti erilaisia laulesityksiä yhdessä tai yksin.

Illan päätti kuten monesti ennenkin yhteisesti laulettu Veteraanien iltahuuto.

Aamulla klo 9 alkoi odotettu kotimatka. Kuten monena aiempanakin kertana alkoi vesisade, joka jatkui aina Sakkolaan asti. Kun aloimme keittää kahvia, sade lakkasi. Kotimatka sujui pienistä auto-ongelmista huolimatta hyvin. Kyllä koti-Karjalassa on ihan mukava olla, mutta kyllä Suomeen ja kotiin on kiva palata.

Päähösääjä kiittää omasta ja Sainin puolesta kaikki mukana olleita. Teimme taas kerran onnistuneen kotiseutumatkan. Kalakurjet kisaavat ja viihtyvät yhdessä. Terveisin

Mara

Tulokset

1. Kalevi Nykänen136 g
2. Raija Laaksonen.....99 g
3. Marjatta Poskiparta .86 g
4. Jaakko Veikkolainen.....54 g
5. Viljo Ylönen.....51 g
6. Aaro Kojo.....30 g

Kokonaissaalis oli 456 grammaa. Eka-kalan kiertopalkinnon sai Kalevi Nykänen. Suurimman kalan tällä kertaa nappasi Raija Laaksonen, 99 g, mistä hän sai kiertopalkinnon. Suurimmasta saaliista kiertopalkinnon pokkasi Kalevi Nykänen, 136 g.

Saamattomia tässä kilpailussa oli suurin osa eli 22 henkilöä. Palkinnot arvottiin, ja onnetar suosi seuraavia: Aimo Jälkö (tonnikalasäilyke), Leena Meskanen (virvelin kela), Lauri Veijalainen (tarvike-laatikko), Saini Repo (retkiaterimet) ja Pirkko Kaartinen (retkiaterimet).

Saaliin painon arvasi lähimmäksi Terttu Veijalainen (- 1 g), seuraavaksi lähimmäksi arvasivat Jaakko Veikkolainen ja Raija Laaksonen (- 2 g). Sainin laatima matkavisailu sisälsi yhdeksän kysymystä. Kolme parasta erottui joukosta samalla tuloksella 9-. Pentti Kempainen, Viljo Ylönen ja Raija Laaksonen saivat kuusi palkinnoksi ”Viipuri-mukin”.

Voittajien on aina helppo hymyillä, vaikka saalis jäisikin pieneksi. Kuva Repo-Studiot.

Oi niitä aikoja...

Malliksi vaikkapa Kalakurkien kalastusmatkoille Laatokalle. Kalakeitto kiehuu rautapadassa Tervussa Lappalaisella ennen sotia. Kuvan on ottanut Toivo Immonen, ja se on Kurkijoki-Säätiön kokoelmista.

”Iloisia ovat ilmeet liemiruuan ympärillä. Niinhän ne ovat Kalakurkienkin matkoilla, vaikka liemessä ei olisikaan perunoita, kalasta nyt puhumattakaan”, totesi T. A. laatikoitaan siivotessaan ja noin 70-vuotiaan kuvan löydettyään. Kuvan perusteella on tuolloin retkellä ollut kaksi naista yhtä miestä kohti. Teuvo mielti, että se oli silloin, kun miehet oli rautaa ja laivat puuta, hiiho-oi!

Jopa kaksi kertaa vuorokaudessa

Näin syksyn tullen on mukava muistella mennyttä kessää. Monien mielestä se oli ilmoiltaan heikohko, sillä hellepäivät puuttuivat lähes täysin ja alkuun oli liian kuivaa ja loppukesästä taas liian sateista. Noille ilmiöille emme mahda mitään. Ne on vain otettava vastaan tosiasioina ja pukeuduttava sen mukaisesti.

Mutta oli kesässä hyviäkin puolia. Oli miellyttävä todeta, että sai ja jaksoi vielä näin seniorinakin jopa kaksi kertaa vuorokaudessa nauttia suurenmoista ja samalla rentouttavista hetkistä tai pikemminkin tunteista. Ennen nuorempana ollessa se oli aivan kuin luonnollista, mutta näin ikävuosien taakan alla nautinnolliset ajat ovat harventuneet.

Monet varmasti ihmette-

levät, että vielä kaksi kertaa vuorokaudessa! Totta se kuitenkin on. Ja sanoisin, että ne illan nautintoherket tuntuvat kaikkein parhaimmilla. Ja sen päälle sitten sai pulahtaa järven vilvoittavaan syleilyyn. Mikä autuus!

Tosin ei voi yhtään väheksyä niitä aamuksiakaan nautintoaikoja, jotka antavat samalla puhtia uuteen päivään. Ja mikä parasta: ei ole mihinkään kiire. Toivoisin, että mahdollisimman monella olisi noihin nautintoihin tilaisuus osallistua, sillä se jopa nuorentaa ja varsinkin notkistaa jäykistyneitä jäsensia!

Illan savusaunan makoi-
sat löylyt ja aamun jälkisel-
laiset, ei niitä mikään voita,
toteaa

Kaipaava muistelija

Simo Pajunen kohtaa taas Jäppisen

Tamperelaista lääkäriä Simo Pajusta voi nyt hyvällä syyllä tituleerata kirjailijaksi. Hän on muutama vuosi sitten Ooli Oy:n kustantaman Jäppis-kirjan Murha menneiltä ajoilta jälkeen kirjoittanut jo toisen konstaapeli Jäppisestä kertovan kirjan. Jäppinen ja sala-ampuja –kirjan on kustantanut loimaalainen Kustannus HD.

Miksi loimaalaiset kustantajat? Simo Pajunen on syntynyt Hattulanmäellä Loimaalla. Kirjojen Jäppisellä on esikuvansa loimaalaisessa konstaapeli William Jäppisessä. He eivät kuitenkaan ole yksi ja sama henkilö, vaan kirjojen konstaapeli Jäppinen elää omaa elämäänsä, jossa kuitenkin on paljon yhteistä oikean Saviseudulla vaikuttaneen ja kaikkien 1920- ja 1930-luvulla eläneiden loimaalaisten tunteman poliisimiehen kanssa.

Jäppinen ja sala-ampuja sijoittuu tietenkin Loimaalle, mutta laajentaa tapahtumia edellisestä kirjasta poiketen Turkuun ympäristökuntineen. Turku oli Simo Pajuselle hänen lapsuutensa suurkaupunki, jonne mentiin

junalla. Siellä oli mahtava kirkko, siellä kulkivat raitiovaunut ja siellä asui Pajusen toinen tati. Pajusen tädit kuten hänen äitinsäkin olivat syntyneet melkein Turussa eli Liedossa, Yliskulmalalla. He olivat ”Nummelinin fikoi Liarost”, kuten kirjailija itse asian Turun murteella ilmaisee.

Vaikka Jäppis-kirjojen ulkoiset puitteet on otettu todellisista paikoista Loimaalta, Turusta, henkilöt ovat suurimmaksi osaksi mielikuvituksen tuotetta kuten tapahtumatkin. Pajunen kertoo, että kun kirjan tapahtumat pääsevät vauhtiin, niitä tulee kuin itsestään. Kirjoittaminen ei ole vaikeaa, vaikka tulokseen päästäkseen pitääkin ”työntekoon” paneutua tiiviisti muutaman tunnin päivävauhtia. Vaikeuksia tuottaa lopettaa tarina, se kun pitää kirjoittajan tehdä itse, kuten Pajunen sanoo. Eikä kirjoittaminen ole Pajuselle ainoastaan eläkepäivien har-

rastus, vaan vakavampana toiveena on, että mahdollisimman moni lukisi hänen kirjojaan. Onko se jo lähes kuolemattomuuden tunteen tavoittelua?

”Meitä ihmisiä on hyviä aika hyviä pahoja ja oikein pahoja mutta pahimmassakin on jotain hyvää. Vai onko?”

Jäppinen ja sala-ampuja –kirjan teemaksi kirjailija on nostanut hyvien ja pahojen ihmisten olemassaolon, hyvyyden ja pahuuden, ja kaiken sen kyseenalaistamisen. Aika hyvät ihmiset ovat kivoja, mutta oikein hyvät ja oikein pahat eivät ole yhtä mukavia. Ja paha saa onneksi aina palkkansa. Vai saako?

Raija Hjelm

Kirjailija Simo Pajunen (oik.) istahti kertomaan uudesta Jäppis-dekkaristaan toimittajille. Arto Pietilä Kustannus HD:stä on tyytyväinen, koska on voinut olla tukemassa Pajusta kustannustoimittajana. Myös Kustannus HD:n ensimmäiset kuusi vuotta ovat olleet tuloksellisia, siitä on osoituksena kuutisenkymmentä julkaisua.

Turun Karjalainen Näyttämö esittää Ihmisiäkö?

Käsikirjoitus: Kaisu Kasi
Ohjaus: Mira Niittymäki
Paikka: Karjalatalo, Itäpel-
lontie 2, Turku

Kepeä kuvaus elämästä vanhainkodissa, sen asukkaiden tunnelmista ilon, surun, rakkauden ja katkeruuden myllerryksessä. Koko tunneskaalan keskellä

kysytään, muuttuuko ihmisen vanhetessaan.

Ensi-ilta la 18.10. klo 16. Muut esitykset su 19.10. klo 16, ma 20.10. klo 19, su 26.10. klo 19 ja ma 27.10. klo 19. Ennakkovaraukset: Helena Aro 040-703 3120 (ei virka-aikaan) tai helena.aro@ppp.inet.fi.

Eskon puumerkki

Nostalgiamatka Elisenvaaraan

Työskentelin 31 vuotta Elisenvaaran yhteiskoulussa Kyrössä. Joka ikäluokalle kerrottiin koulun menneisyydestä, siitä, miten koulu alun perin perustettiin Elisenvaaran aseman tuntumaan vuonna 1927, sen joutumisesta sodan jälkeen evakkotaipaleelle ja miten se lopulta asettui Kyröön. Aina ajattelin, että joskus vielä kävisin siellä koulun syntysijoilla. Viime syyskuunä koulun 80-vuotisjuhlien yhteydessä ilmoitettiin, että kesäkuussa 2008 tehtäisiin juhlamatka Kurkijoelle. Niin toteutui lopulta se pitkäaikainen haaveeni.

Niinimäen bussi, jota Veijo Pyysalo varmoin ottein ajoi, täyttyi viimeistä

paikkaa myöten: mukana oli koulun entisiä ja nykyisiä opettajia, entisiä oppilaita, muuten vain koulun ystäviä.

Rajan ylitys Värtsilässä sujui ongelmitta. Sen jälkeen tuntui, kuin olisi siirrytty eri aikakauteen. Tiet olivat surkeassa kunnossa ja niin kuoppaisia, että takapenkkiäiset löivät päänsä auton kattoon. Talot näyttivät lähinnä hökkeleiltä, pihat olivat siivoamattomia, nurmikot leikkaamatta. Metsittyneet pellot olivat paikoitellen Kaukasian jättiputken peitossa. Mutta kulleroita kasvoi paljon kaikkialla, ja ne olivat juuri

Ensimmäisen yön olim-

Elisenvaaran koulun 80-vuotisjuhlamatka suuntautui rajantakaiseen Karjalaan, muun muassa Kurkijoen Elisenvaaraan, koulun synnyinsijoille. Matkalle lähti monta ensikertalaista. Matkalaiset asettuivat Saavanmäellä yhteiskuvaan entisen Elisenvaaran yhteiskoulun kiviportaalle. Kuvasta toimittaja löysi Mirja Laalon lisäksi ainakin Irma Nevalan, Mirja o.s. Tamminen, Hannu Velmalan, Hannele Tanner-Penttilän, Pirjo Tuuran, Tarja Rauta-Kiiskan ja muutaman muunkin tutun kasvon, vaikkei kasvoille löytynytäkään heti nimiä. Kuva on Mirja Laalon albumista.

Nostalgiamatkasta Elisenvaaran koulun synnyinsijoille kirjoitti pitkäaikainen koulun Kyrön aikainen rehtori Mirja Laalo, jonka albumista kuva on saatu. Taustalla on koulun kivijalka.

me Sortavalassa. Hotelli näytti ulkoa päin aika rappeutuneelta, mutta huone oli kuitenkin siisti, samoin vuodevaatteet, eikä ollut liian kylmääkään.

Toisena päivänä olimme Kurkijoella nykyisin toimivassa koulussa vierailulla. Opettajat olivat laittaneet teepöydän koreaksi, ja luokatkin näyttivät asiallisilta. Suomalainen lukion matematiikan lehtori jopa ihmetteli taululla olevien kaavojen korkeaa tasoa.

Niin tulimmekin seuraavaksi Elisenvaaran yhteiskoulun raunioille. Koulusta oli jäljellä toista metriä korkeat kivijalat ja kivistä kivistä, joille asetuimme yhteiskuvaan. Näin melkein silmissäni ehjän koulun, sen luokahuoneet ja yleiset tilat, pienet karjalaiset pellavapäät aloittelemassa oppikouluaan läpäistyään pääsykokeet noin 80 vuotta sitten.

Koulu on tosiaan ollut aseman lähellä, junan pillin

vihellys kuului varmasti, ja mäelläkin se on ollut niin kuin nykyinenkin Kyrössä. Kohotimme shampanjamaljat ja lauloimme laulut ”Jo Karjalan kunnailta lehtii puu...” ja ”Suloisessa Suomessamme oisko maata armaampaa, kuin on kaunis Karjalamme...” Mustarastat säästivät.

Käkisalmea katselimme bussilla kierrellessä. Se näytti jo hiukan siistimmältä. Ja lähdimme ajamaan illaksi Viipuriin. Karjalan asiantuntijamme, Kurkijoella syntynyt Veikko Koho tiesi paljon rajantakaisesta Karjalasta ja lauloi komeasti, esimerkiksi sateessa Monrepoon portilla: ”Muistan puiston kauneimman, ihanimman Monrepos’ n...” Silloin olin kuulevinani satakielen.

Mirja Laalo

Elisenvaaran koulun rehtori v. 1972-2001

kurkijoki.fi
on oikea tietopankki

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. kanteleen
2. vuonna 1968
3. raakku
4. islamin
5. Oulussa
6. Intia
7. Amerikasta
8. Ronald Reaganin
9. Kemissä
10. Eeki Mantere

Asianajaja

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeus- turva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
AA, VT Katri Ranta-Eskola
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäättä Loimaan
Aluesairaala

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

EHT-
liiton jäsen
Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita.

Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ

Ysitie 345, 32300 MELLILÄ
Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com

Erkki Rahkola & Carl-Fredrik Geust:

Vaiettu Elisenvaaran pommitus

Evakkohelvetti
20. kesäkuuta 1944
Ajatus Kirjat

Kovat kannet, 17 liitettä, valokuvia,
288 sivua, ovh 38 €

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimistosta 35 €

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Evakon jalanjälki

- villasta käsintehty
- huovutettu rintaneula
- punainen, valkea tai musta
- jalanpohjan pituus n. 6 cm

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimistosta 5 €

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Poikkea katsomaan, meillä on muitakin kivoja (pikkujoulupaketteihinkin sopivia) pikku tuotteita myynnissä.